

вѣйте, сладки дѣца мои, и любете ся съ онѣзи сж-щѣ-тѣ любовь, съ коѣ-то сте ся любили и на-предѣ (*Графъ-тѣ цѣлува рѣкѣ и на князь-тѣ и на кня-гиня-та, аче подирѣ улавя Геноевѣ за рѣкѣ-тѣ.*)

Графъ-тѣ. Вѣрвайте ми, любезни родители, че тойзи даръ ми е найрадостенъ въ животъ-тѣ. Азъ днесъ съмъ намѣрилъ онова сокровище, кое-то ако да не бѣхъ намѣрилъ, щяхъ да скърбѣхъ чакъ до смъртъ, и никоги не щяхъ да ся спокоѣхъ.

Князь-тѣ. Да благодаримъ Богу за това добро.

Княгиня-та. Хайдете сега, мои любезни, да вървимъ.

Князь-тѣ. Сега — сега. Това мѣсто ще нарекѣ Геноевинѣ пущинѣ, а при нейнѣ-тѣ пеще-рѣ ще направѣ единъ мѣнастирь, и ще го наре-кѣ Геноевинѣ, нека ся приказва, какъ прави Богъ чудо съ онѣзи, кои-то го любѣтъ и почи-татъ, и кои-то обичатъ да си загубѣтъ животъ-тѣ нежели да си потѣпгѣтъ супружескѣ-тѣ честь и вѣрность.

Волѣ. Наистина то ще бѣде памятодостойно.

Князь-тѣ. Сега хайде да вървимъ.

Графиня-та. Сладки родители, дайте ми дозво-леніе, да погѣхъ единѣ пѣсенчицѣ при трагваніе то си.

Князь-тѣ. Свободно, чедо мое, свободно, мы ще ти помогнемъ. Хайде да ся наредимъ синца въ единъ редъ.